

За місяць до Перемоги був тяжко поранений

1943 рік. Нашу частину вивели в район станції Понири. Ця ділянка фронту увійшла в так звану Курську дугу, де відбулася одна з найбільших битв. Саме тоді було переламано хребет фашистському звірові. Тут ми й одержали бойове хрещення

Липневий день, яскраво світить сонце. Після артилерійської підготовки в бій пішли танки, за ними – піхота. Наша артилерійська батарея підтримувала наступ піхотинців. Довгий і гарячий був бій.

Чувся скрегіт гусениць і брязкіт металу, вибухи, поле оповив дим і курява. Великих втрат зазнав ворог. Багатьох не дорахувалися й ми. Загинули мої бойові побратими, обслуга гармати. Одного важкопораненого бійця відніс до санчастини. Виведена з ладу гармата. Тож довелося на деякий час поміняти військову професію з гармаша на кухаря.

Потім наша частина влилася у кавалерійський корпус, в якому я уже знову командиром гарматної обслуги визволяв західні області України, зокрема, Сарни, Рівне, Дубно. В зоні просування частини зустрілася група німецьких військ, яка розмістилася у лісі. За наказом командира непомітно підтягли гармату майже впритул до фашистів і з 20 метрів розстріляли їх картечню. Не врятувався жоден гітлерівець. Тоді й нагородили мене орденом Слави третього ступеня.

Ми вже були на території Польщі, підходили до Вісли, як дивізію перекинули в Яссо-Кашинівський напрямок. До початку наступу наших військ не встигли, і Румунію пройшли без боїв.

Запам'ятав випадок в Угорщині. Коли підійшли до містечка Нові Замки, просування вперед зупинили ворожі кулеметники, які засіли в п'ятиповерхових будинках. Нас розділяли городи і канава. Вести прицільний вогонь по ворогу не мали змоги. Переправившись з обслугою гармати через канаву, вибрали місце для вогневої точки. Ворожі кулемети не припиняли стріляти. Під прикриттям вогню товаришів я знову переліз через канаву і разом з іздовим переправили гармату. Прицільним вогнем із неї кулеметників було вбито. Мене представили до нагороди медаллю «За відвагу» і занесли ім'я до польової книги вічної слави частини.

Австрія. В одному місті (забув його назву) просування частини стримував німецький танк, який став на перехресті вулиць. Вести по ньому вогонь заважали будинки. Щоб завдати по танку удару, потрібно було проминути небезпечне перехрестя. Нам з товаришами вдалося зухвало проскочити прострілювану зону, фашисти не встигли по нас і вистріляти. Ми мали намір обійти ближній будинок і з тилу вистріляти в танк. Але фашисти також розвернулися і пішли нам назустріч. Тільки танк з'явився з-за рогу будинку – в упор вдарили з гармати. Дорога стала вільною. Мене за цей поєдинок нагородили орденом Слави другого ступеня.

Ще одна дуель з фашистським танком сталася на хуторі за сімдесят кілометрів від Відня. І машину, й гітлерівців було знищено, але і я тяжко поранений. То був день 8 квітня 1945 року, за місяць до Перемоги.

Вилікувавшись, ще два роки продовжував служити, потім працював у народному господарстві, на домобудівному комбінаті. Часто у пам'яті виринають спогади про нелегкі фронтіві дороги, якими довелося пройти.

Віктор РОДІН, м. Костопіль